

[Guldberg.]

ministeren, som jeg forstod mente at kunne svare ved at henvise til, hvad boligministeren havde sagt. Jeg vil da gerne komme med et par bemærkninger til det, boligministeren sagde. Men det var nu ikke så meget boligspørgsmålet alene, som det var sammenhængen mellem det og så det, budgetministeren oplyser såvel over for finansudvalget, når vi drøfter kapitalmarkedsrådet, som i forbindelse med denne finanslov på mange andre måder, om den foregivne politik, som skulle gå ud på at trække større ressourcer over til produktion og erhvervs-liv.

Hvis man sammenholder det, der altså skal stå som regeringens politik, med boligministerens såkaldte midlertidige forslag, som varer til 1985 og koster 1 milliard kr. efter dagens priser og uden stigende byggeindeks, vil jeg gerne sige, at så er jeg ked af, at boligministeren ikke ville svare lidt nærmere. Men det kan næsten kun betyde, at der ikke er så meget at snakke om. Jeg synes, denne sag er meget alvorlig, og jeg er helt overbevist om, at hverken den nuværende regering eller den foregående regering har nogen jordisk chance for at få noget som helst fornuftigt ud af den, hvis vi ikke kan forhandle os til rette. Derfor synes jeg, det er for ringe af boligministeren, som naturligvis har lov at smække sine forslag på bordet, som det er gjort, og som også foreløbig i tavshed har hørt SF meddele, at der er flertal for dem, blot at svare med for det første, at det er den foregående regerings priser, og for det andet lægge op til, at det er den nuværende oppositions skyld, hvis der ikke bliver et bredere samarbejde om dette.

Jeg vil gerne minde boligministeren om, at den foregående regering var en regering, der respekterede et boligforlig, vi alle havde været fælles om. Der er den forskel på nu og da, at der var en anden regering dengang, men der var også en anden opposition. Nu har vi også en anden regering, og vi har en anden opposition; nu lyder der fra oppositionen, hvad der ikke gjorde før, at den godt vil snakke om tingene, men nu får den et rent polemisk svar. Det er efter min opfattelse indirekte en oplysning om, at denne sag skal køres af flertallet, og så skal de nuværende 3 oppositionspartier i øvrigt bære ansvaret for, at der ikke kan blive

noget samarbejde. Jeg vil meget gerne have at vide, at jeg har misforstået det. Jeg mener, det er nødvendigt, at dette spørgsmål løses i samarbejde. De forhold, vi har, hviler på et samarbejde, og det gør også de fejl, der er begået, og alt, hvad vi kan være utilfredse med. Hvis vi udelukkende skal diskutere, hvem der har ansvaret for den ene og den anden periode, og spille frem og tilbage på den måde, kan vi jo lige så godt give op.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: For at det ikke efterhånden efter denne debat skal stå, som om vi nu har fået en regering, der er imod opsparingen, hvor vi førhen havde en regering, der virkelig fremmede opsparingen, kan jeg ikke lade være med at sige, at situationen under den forrige regering var den, at opsparingen i dette land for første gang i de forløbne 50 år direkte faldt til trods for, at man havde al denne opsparingsvenlighed i regeringen. Til trods for, at man havde indekstrakter og alt muligt andet, faldt den private opsparing, som man sagde at man ønskede at fremme, i de sidste 2 år under den borgerlige regering. Jeg synes dog lige, det skal siges her, når man nu ligesom giver det den drejning, at vi andre overhovedet ikke vil være med til at fremme nogen form for opsparing. Realiteten er, at de indskud, der skete i pengeinstitutterne i de 2 sidste år under den borgerlige regering, var mindre end rentetilskrivningen. Altså brugte man af sin opsparede kapital, foruden at man brugte af den opsparede gevinst, som man, som jeg nævnte i mit første indlæg, havde i stigningen i jord- og ejendomsværdierne.

Hr. Damsgaard var inde på, hvad vi ville gøre for opsparingen. Ja, jeg kan sige, at vi er af den opfattelse, at der er muligheder for også at forøge opsparingen i samfundet f. eks. ved kollektiv opsparing, ved medejendomsret på lønmodtagerside. Det er en af de veje, man yderligere kan gå, og som vi har betrukt i meget ringe omfang. En anden vej, som man måske skulle overveje at benytte, og som vi har talt om før, er den rentemarginal, som banker og sparekasser tillader sig at tage, og som er i vækst. Ved hjælp af den kunne bankerne i stedet for